

[Viggo Starcke.]

læge er fredløs og kan sommetider fristes ind på denne uvane. Men nu, da vi taler om dette problem, vil jeg dog henstille til den højtærede minister at se lidt på bemærkningerne til lovforslaget om udøvelse af lægegerning. Der står bl. a.:

„Misbrug af euforiserende stoffer kan måske siges at være en erhvervssygdom hos læger.“

Folk, der ikke er tilstrækkelig inde i sagerne, kan derigennem få den opfattelse, at det er søreme noget, alle læger lider af, og det er ganske urigtigt, det drejer sig kun om et meget ringe antal læger. Jeg synes derfor egentlig, det vil være rigtigt, om man i udvalget kunne nå til en bedre formulering på dette punkt.

Det, det drejer sig om, er forebyggelse af eufomanien. Når først disse mennesker er blevet stærkt afhængige af deres last, er en behandling meget vanskelig, og den hjælper kun i få tilfælde, men selvom den kun hjælper i 5 eller 10 pct. af tilfældene, er dette også værdifuldt. Som det også fremgår af betænkningen, er det en almindelig erfaring, at det er overordentlig vanskeligt at behandle sådanne patienter i praksis udenfor en lukket anstalt, for det første, fordi man ikke har noget hold på patienterne og deres evne til at skaffe sig stofferne andetsteds fra, men også af en anden, meget vigtig grund, som jeg ikke synes udvalget har været tilstrækkelig opmærksom på, nemlig, at det store flertal af læger næsten aldrig ser morfinister. Hvis vi tager eufomane under eet, anslår man deres antal til at være ca. 1 500 i hele landet, og der er 4 300 læger, d. v. s., at der ikke er en til hver. Nu ved jeg godt, at disse eufomane jo ofte søger flere læger, men den enkelte læges erfaring fra behandlingen i disse tilfælde må ganske uvilkårligt være så ringe, at man derigennem får noget af forklaringen på de dårlige resultater, man opnår.

Der er en anden ting, som jeg gerne lige vil bede den højtærede minister overveje. I forslag til lov om euforiserende stoffer tales der i § 1 om „internationale vedtagelser“ eller efter „sundhedsstyrelsens skøn“, og i stk. 2 siges: „Ind- og udførsel, salg, køb, udlevering, modtagelse, fremstilling, forarbejdning og besiddelse af sådanne stoffer er

forbudt“. I bemærkningerne til § 1 skrives endvidere, at „det er tanken foreløbig i medfør af denne bestemmelse at udstede et fuldstændigt forbud mod præpareret opium“. Nu er præpareret opium allerede forbudt, men i den formulering, det står i her, kan det juridisk betyde, at ikke blot opium som sådant, men også et stof som f. eks. 10 pct. opløsning af opium er forbudt, og i lægebehandlingen kan vi ikke i øjeblikket undvære dette stof. Jeg har ikke noget imod det, der står, men jeg synes blot, der er en uklarhed og en usikkerhed i rækkevidden af disse ord, fordi formuleringen i § 1 er så absolut, at den egentlig må dække ikke blot opium, men også alle derivater og tilberedelsesformer deraf.

Jeg skal ikke brede mig længere, men sige dette, at i lægestanden hilser vi disse lovforslag velkommen. Det gælder heller ikke mindst den bestemmelse, hvorefter man kan skride ind overfor læger, der misbruger stofferne, at man først kan fratage dem ordinationsretten, derefter pålægge dem at føre nøjagtige fortegnelser over deres ordinationer, alt dette forinden man skrider til de store, voldsomme indgreb, som det er at blive frataget sin praksisret eller blive delagtiggjort i en offentlig proces. Jeg tror, dette er en meget effektiv og human fremgangsmåde, som jeg gerne vil komplimentere udvalget for.

Hvis man kunne komme misbruget af disse rusgifte til livs, ville man være nået langt. Det er jo en ret moderne sygdom i den vestlige verden, i Orienten har den været det i årtusinder. Jeg ved ikke, om den højtærede minister er opmærksom på, at ligesom Mose-loven indeholder ti bud, har også buddhisterne en række bud, dog kun i et antal af fem, og de lyder sådan: Du må ikke myrde! Du må ikke stjæle! Du må ikke hore! Du må ikke lyve! Du må ikke beruse dig! Den høje agtelse for den menneskelige dømmekraft og den menneskelige tanke, som ligger i dette, set på baggrund af en social tilstand i Orienten, hvor disse stoffer har været ganske overordentlig stærkt misbrugt gennem lange tider, synes jeg er interessant. Jeg lykønsker ministeren til gennemførelsen af disse lovforslag, og jeg vil lykønske ham endnu mere, hvis det høje ministerium også vil give sig i lag med at bekæmpe den øko-